

Ağlama Sen Anne

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Mayıs 2020

İrksız bir sözcük recmetti ve yuhalandı duvarlar ve tabular yıkıldı enkaz altında kalan soysuzluğun faturasıydı ve masumiyetin yongası iken sevdalı ve nazenin semazenler, gök minnet etmedi yere ve iklimler kundaklandı ve kurcalandı iç dünyalar hayalet avcıları da değildi resmini çizen bilinmezin bilakis hayal ürünüydü resimler ve tanıklığında meleklerin dünya yeni baştan yaratıldı ilkelerin ve tanrının ışığında elbette maneviyatın verdiği doyumla kötüler ve kötülüğün kaleleri baştan yıkıldı İlahi Aşkın ışığı ise sonsuza dek yanacak ve sönmeyecek tek gerçektir...

Bir es verdim en baştan ve seslere vakıf olabilecek kulakları idim Sağır Sultanın ve gizimin resmini çektim ve imledim bir bir içimi derken kehanetler soldu ve gerçekler tek tek teşrif etti gerekçeleri ile. Solan çiçekler sönen ışıklar ve sonlanan insanlık dingin ruhların egemenliğine tav oldu ve yola düştü duygular ölümden kaçışan değildi ölümün ta kendisiydi gerçek ve dünyanın mülkiyeti yorgun ırkların kibirli yaftaları ile bir bir serildi bir mizansen eşliğinde izlekler iz sürdü insanlığın hükmü değildi insanlığın hazımsızlığı ve masumiyet can çekişirken değişti dengeler...

Sezilerimde bir aldırılmazlık var
Sanırım kehanetin iz düşümü yılmazlığım
Belki de bir doktrin kadar gerçekçi ve sertim
Lakin yumuşak olduğum söylenir
Masumiyetin ç/ağrısında kanatlan ruhuma
İmtiyaz tanıyan meleklerden sorun beni
Çocuk ruhumla
Eşkâlimde yatan iyilik ve cennet
Cinnet bildiklerimle çoktan geçtim ben köprüyü
Az evvel uçuşan kanatlarında gördüm de iyi niyeti
Teşrif eden hüzn ve hazan...
Sahi hangi mevsimdim ben anne?

Sözcüklerim masum tıpkı doğduğumda asılı kaldığım
O boşlukta saçtığım ışık gibi
Mevsimin de ferî sönmemişti hem
Tıpkı anamın ak sütü gibi helal sevdiklerim
Mazur görün beni ne olur varsa bir eksigim,
Ne de olsa çocuğum ben.

Aşkın şifresini sordular, anne

Ve sen, dedim.
Sıcak nefesinde büyümeyi diledim
Olmadı lakin
Bir can borcum varmış
Duyduğum oydu yol arkadaşımın.
Kutsalım da Rabbimdi madem
Ve rahminde evrenin
Anne göğsüne serildiğim her evrem.

Latife yapsaydı keşke kader
Lakin başım gözüm üstüne, annem.
Ağlama sen de:
Hem buluştuk da babamla ve önceki kardeşlerim
Hani şehit düşen vatan toprağında:
Babam gibi yalnız değilim
Ana yüreği gibi madem toprağın da nemi ile
İçim doydu bir kere
Yüzümde beyaz bir huzme
Masum olduğumu fısıldadı sesler
Görünmeye binaen
Bir de gördüklerim, anne...

Misal:
Tüm çocuklar acıdan ırak
Annelerinin dokunduğu bedenleri
Kanlı canlı ve kıpır kıpır
Benden başka herkes belki de
Belki de herkes gibi olmayı dilediğim
Lakin kısaymış vadem:
Çabucak da terk ettim cihanı
Terleyen alnında emeğin
Tek cürümdü oysa işlediğim:
Sevmek gibi, annem.

Bir düşünsem gerçek olan ne, anne?
Gerçeklerin kıstası ne, peki?
Hani üzerine titrer ya büyükleri...
Çocuk olmanın da meali
Elbet top peşinde koşturan

Terli terli soğuk su içen
Belki de işittiği azar ve sükûn dileyen sesi ninesinin.

Öğretileri evrenin
Kaçıp gitmelerin ta kendisi
Oysaki sana doymadım ben.
Annem, babam tüm kıstasım
Elbet sevdiğim ve çocuk kalbim
Okula bile gitmedim
Sökmedim sökün etti lakin acılar
Minvalinde ömrün
Ebediyete kadar meleştim annem
Tıpkı dualarınla koruduğun
Rabbime emanetim ben de sen gibi annem
Yeter ki üzülmeye kalan ömründe
Geçer mi günüm seni anmadan
Ağlarım da senin yerine
Selamı var babamım ve tüm şehitlerimin Türk milletine
Ben de şehit düşen en küçük yüreğim
Lakin yere göğe de sığmadım gitti annem
Sığmadığı gibi yere göğe vatan sevgisinin...